

SETKÁNÍ V SOUMRAKU

KLOKAN

Renáta Navrátilová

Copyright © Renáta Navrátilová, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Renáta Navrátilová, 2020

Redakční úprava Hana Porebská

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

v edici Klokan, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-374-1

Byla jsem sama. Cítila jsem se strašně opuštěná, prázdná jako nový dům, do kterého jsem se měla stěhovat. Ve skutečnosti se jednalo o velmi staré a v některých částech pěkně zchátralé rodinné sídlo, lepší jsem si ve své situaci nemohla dovolit.

Ke všemu přelo, což mi na náladě také nepřidalo. Ještěže tu byl Mike, můj nový kolega s autem, který oplýval ochotou a optimismem i za takových podmínek, kdy bláto a louže zaujímaly dominantní postavení na silnicích x-té třídy.

Úsměv se z jeho tváře prakticky nikdy nevytrácel, jak jsem zatím mohla vypožorovat, až jsem ho mnohdy podezřívala, jestli je v pořádku.

Pravděpodobně byl.

Na jeho místě, kdybych si žila spokojený život, bych zřejmě vypadala podobně. Jenže můj život nebyl vůbec pohodový, vůbec ne růžový a už vůbec ne normální. V poslední době mě stíhala katastrofa za katastrofou a nedělala jsem si iluze, že přestěhováním na opačný konec země se to výrazně zlepší.

Mike mi pomohl vynosit těžká zavazadla a poté, co odmítnul pozvání na kávu, jsem osaměla.

Dům, ve kterém jsem se nacházela, měl tvar písmene U. Do pravého křídla se dalo vstoupit jen zvenku, dřív prý sloužilo jako velká jídelna spojená s obývacím, v této části byl podle slov realitní makléřky také umístěn starý klavír, nyní však byl účel o něco praktičtější – skladiště.

V levém křídle zabírala dominantní část knihovna, ze které vedlo mohutné, dřevěné schodiště do patra.

Střední část patřila k těm nejmodernějším v celém domě, hlavně díky nedávné rekonstrukci zde byly dva obyvatelné pokoje plus maličká pracovna, kuchyňka s rozsáhlým jídelním koutem a dlouhý koridor propojující celý interiér.

Vtíravý pocit prázdnoty byl zpět. Tak se asi cítí člověk ztracený v pouštních dunách. Poloprázdné místnosti nepůsobily zrovna uklidňujícím dojmem. Stěhováci s pár kusy nábytku a elektrickými spotřebiči, které kvůli rozměrům nešlo převézt osobním automobilem, měli dorazit až zítra.

Do vybalování se mi vůbec nechtělo už kvůli tomu, že z každého koutu čišela nostalgie a důstojnost. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč jsem dala přednost sídlu s bohatou historií obklopenému zahradou, než abych si v centru pronajala supermoderní byt jedna plus jedna, kde každý normální člověk by musel trpět klaustrofobií, z uzoučkých prostor na mě tehdy při prohlídce šla tíseň.

Vůbec se nemohl rovnat domu, který vytvářel osobitý obraz už zdálky. Tento vjem se mnohokrát znásobil v místnosti plné knih.

Knihovna s ručně vyřezávanými policemi si uchovala atmosféru doby, kdy svět ještě nebyl uspěchaný. Připadala jsem si v ní jako zámecká komtesa. Prsty jsem přejížděla po hřbetech cizojazyčných knih.

Na prohlídku patra jsem si netroufala hned z několika důvodů. Jednak po dřevěném, viklajícím se a vrzajícím schodišti by nahoru šel jen největší dobrodruh, popřípadě účastník stezky odvahy, ale také jsem od ženy z realitní kanceláře věděla, že tam bylo pouhých několik nezrekonstruovaných, nevymalovaných, téměř vyklizených místností zanesených vrstvou prachu, pavučin a kdovíčeho ještě. A to by bylo to poslední, co bych chtěla vidět, všechnu tu havěť, smetí a špínu.

Navíc můj pronájem se vztahoval pouze na střední část domu.

Poslední žijící dědic pobývající někde na jihu země nejevil nejmenší chuť o sídlo jakkoliv pečovat. Nešlo mi na rozum, proč neuvažoval o prodeji, když neměl zájem tyto prostory sám obývat. Věřila jsem, že by se našel movitý zájemce, který by se rozhodl opravit zbývající části a vybudovat tak nové panství.

Na pravém konci koridoru se nacházela koupelna těsně vedle dlouhého černého závěsu. Odvážila jsem se jej poodhrnout, chtěla jsem vědět, co je za ním. Zjištění bylo překvapující. Zazděný průchod do pravého křídla.

Cítila jsem se zmatená. Proč by někdo dobrovolně odtrhl od domu jednu z jeho částí? Nedávalo mi to smysl. Asi jsem se zajímala o něco, o čem jsem neměla. O vchodu zvenku jsem věděla, ale stejně jsem od něj neměla klíče.

Koupelna s vanou i sprchovým koutem byla oddělená podélnou přepážkou od toalety. Zde jsem objevila pozůstatky po předchozích nájemnících. Balík dětských plenek, holicí strojek a zubní pasta zcela jistě nepatřily mezi předměty po původních majitelích.

Stejně tak jsem v jedné ze dvou obytných místností nalézala spoustu drobností. Vypadalo to, že balili hodně narychlo, nebo patřili do kategorie těžkých flegmatiků,

kteří maličkosti zkrátka neřeší. To spíš. Možná také vyhráli v loterii a usoudili, že si všechno koupí nové, usmála jsem se v duchu své představě.

Začalo se stmívat, po prohrabání poloviny svých zavazadel jsem konečně objevila spacák, který jsem umístila poblíž krbu, v němž jsem za pomoci zapalovače, starých novin a několika polínek dříví rozdělala oheň. Dnešní noc bude tvrdá, ale zato hřejivá.

Zážitky několika málo posledních dnů se na mně podepsaly také v podobě nespavosti, házela jsem sebou na nepohodlné podlaze ze strany na stranu a vůbec nic mi nepomohlo, že jako podložku jsem si dala karimatku se dvěma dekami.

Přijela jsem sem spálit většinu mostů, začít nový život, ale co když mě minulost bude pronásledovat i tady? Co když utíkám sama před sebou?

Nesmysl!

Thomasova nevěra se stala příčinou mého odchodu z novin a následného opuštění hlavního města. Thomas kromě toho, že byl můj dlouholetý partner, snoubenec a oblíbenec mých rodičů, byl i můj šéf.

Ačkoliv se to celé odehrálo před více než dvěma měsíci, bolelo to pořád stejně. Rána, kterou mi můj ex-nastávající uštědřil, sahala příliš hluboko.

Nevypakovala jsem ho a nehodila mu kufry na hlavu, jak by to udělala jakákoliv jiná žena na mém místě, ale sbalila jsem sobě. Nemohla bych zůstat na místě, kde by mi ho všechno připomínalo.

Prvně jsem si přála Thomase nikdy nepotkat a nikdy nepoznat. Nyní už jsem slevila. Stačilo by mi zapomenout, umrtvit ránu nebo...

Ustrnula jsem. Uslyšela jsem skřípavý zvuk z levé části domu, jako by někdo otevřel dveře a pak vešel do chodby.

Srdce mi tlouklo jako zběsilé. Dokázala bych přísahat, že jsem zamykala! V duchu jsem se napomínala, snažila se uklidnit a zvolna dýchat, uši jsem napínala jako netopýr a pak ke mně dolehl tichý šouravý zvuk z prostor nade mnou. Znělo to jako velmi pomalé kroky!

V patře někdo chodil, ale kdo to byl a jak se tam vzal, jsem netušila.

Nevím, co mě to popadlo, ale vyběhla jsem do chodby zkontrolovat vchod. Čekala jsem vylomený zámek, ale dveře byly stále zamčeny a neporušeny. Ulevilo se mi. Určitě zbytečně fantazírují.

Mělo mi být jasné, že starý dům, pamatující víc než století, bude v noci tajuplný a děsivý stejně jako zvuky v něm!

Jestliže jsem dříve nemohla upadnout do spánku díky myšlenkám na Thomase, nyní jsem si mohla gratulovat. Naordinovaná léčebná kúra změny prostředí zabrala. Sice jsem až do časných ranních hodin oko nezamhouřila, ovšem z totálně jiných důvodů. Uchlácholila jsem se teprve ve tři s jasným závěrem: jsem cvok.

Budíček v sedm byl krutý. Skoro jsem nemohla uvěřit, že už je ráno. Ztěžka jsem rozlepila oči. Čtyři hodiny prkenného spánku s podivnými sny, opravdu povzbudivá bilance.

S chutí bych nakopla toho, kdo vymyslel pověru o první noci a snu, který se naplní. Vzpomínka s notně rozostřeným obrazem záhadného muže vyvstala v mé mysli. Vlastně jsem ani nevěděla, kde беру jistotu, že dotyčná osoba v mém snu byl právě muž.

Z nějakého neznámého důvodu na mě nové bydliště působilo ponuře a nebylo to jen prázdnými prostory

a deštivým počasím. Pravděpodobně mou psychiku značně rozhodily tajemné zvuky.

Posnídala jsem zeleninové toasty, jež jsem si včera prozíravě přibalila. Pravda, takhle oschlé nevypadaly zrovna lákavě, ale musela jsem to přežít. Nákup jídla byl na seznamu pomyslných úkolů v plánu až zítra, na prvním místě se vyjímal nábytek. Všechno pěkně popořádku.

Ano, nábytek. Měl tu být už v devět hodin, málem jsem zoufale zavyla, když jsem po desáté obdržela telefonát, že kvůli vytrvalému dešti přijedou později.

Čas mi zkracoval Mike. Dostavil se na devátou přesně podle domluvy. Jeho péče o mou osobu a výpomoc se stěhováním mě dojíkala.

Otázku, jaká byla noc, jsem záměrně ignorovala. Věřím, že Mike by se mé bujné představivosti nevysmál. Ovšem také by si o mně nemusel myslet nic dobrého.

Kolem půl druhé jsem konečně z okna zahlédla dodávku. Sláva! Ačkoliv se jednalo jen o pár kousků vybavení, do pěti jsme měli co dělat. Málem přiložili ruce k dílu i sousedé, kdybych je nezadržela. Přišli se poptat, jestli nepotřebujeme pomoci. Bylo to od nich milé.

Když už vše stálo na svém místě, společně jsme usrkávali horkou kávu.

„Ráda jsem vás poznala, Cindy a Carle,“ loučila jsem se s novými sousedy potřepáním pravicí.

„Kdybyste cokoliv potřebovala, tak se na nás obraťte, a hlavně nevěřte pověrám.“

„Pověrám?“ chytla jsem Carla za slovo.

„To on jen tak plácá,“ usmála se Cindy. „Ať se vám tu líbí, Rebecca. Dobrou noc.“

Dnes dům nevypadal vůbec tak bezútešně jako včera. Byla v něm cítit přítomnost lidské existence.

Malinový koberec krásně sedl do místnosti s krbem, ze které jsem si udělala jak obývací, tak i ložnici.

Do nevelké pracovny jsem umístila pouze notebook s tiskárnou a balíkem papírů. Stůl i kancelářská židle tu zůstaly pravděpodobně po někom z předchozích nájemníků.

V kuchyni pro změnu přibyly sendvičovač, mikrovlnná trouba, rychlovarná konvice, friták a pár kousků nádobí.

Ve větším z pokojů jsem si vytvořila své království. Nábytek už stál na svém místě přesně podle mých představ. Komoda i skříň zatím zely prázdnotou. Většina věcí se dosud krčila v cestovních taškách.

Pocítovala jsem na sobě pokročilý stupeň únavy, přesto jsem se rozhodla alespoň část zavazadel vybalit. Poté, co jsem naplnila skříň, čistě převlékla postel a na noční stolek umístila lampičku s digitálním budíkem, jsem s pořádnou náručí kosmetiky zamířila do koupelny.

Břicho mi zpívalo žalmy hladem. O své útroby jsem se postarala po horké sprše. Ve spíži jsem našla hned několik požitelných výrobků, kukuřičné lupínky zvítězily jen díky své jednoduchosti.

Do postele jsem se dostala těsně po půlnoci utahaná jako kotě.

Probudila mě obrovská kovová rána, jež mi s ozvěnou zarezonovala v uších. Příšerně jsem se lekla! Pak jsem uslyšela spěšné kroky, v té chvíli by se ve mně nikdo krve nedořezal. Byly velmi blízko, někdo právě procházel těsně kolem mých dveří!

Se srdcem v krku jsem čekala, až neznámý vetřelec rozrazí dveře od mého pokoje. Rychle jsem vyskočila na nohy, zašátrala v kabelce a vyhrabala pepřový sprej.

Vrznutí se ozvalo zleva, napětím jsem celá ztuhla, zvuk se ke mně donesl z knihovny. Propadala jsem panice.

Nevěděla co dělat. Strašně jsem se bála. Jak se sem mohl někdo dostat?!

Možností se nabízelo hned několik. Mohl tu být, už když jsem přišla. Jak dlouho byl dům neobydlen? Také se zde mohl nacházet tajný vchod, o kterém jsem neměla ponětí. Možná někde zůstalo nedovřené okno?

Bojovala jsem sama se sebou a touhou vytočit číslo tísňové linky.

Následujících pár minut mě uklidnilo. Nic se nedělo. Začala jsem racionálně uvažovat. Počkala jsem ještě chvíli a pak se odvážila nahlédnout do chodby, kde jsem rozsvítila světlo.

Kolem proběhlo něco velkého černého. Neubránila jsem se hlasitému výkřiku. Pak mi došlo, že nevíтанý návštěvník má podobu vystrašeného zvířete. Zaběhlo do protějšího rohu a tam se třásl. Úleva, jež na mne padla, se slovy nedala popsat a výsledek se jevil zřejmý: magořím.

Hned zítra koupím pasti.

Po nočním extempore bych si pár hodin spánku navíc jistě zasloužila, jenže v servisu, kde stál můj drahoušek, měli otevřeno pouze dopoledne. A bez auta jsem tu byla jako bez ruky.

Pospíšila jsem si, abych stihla autobus do Medline, kde jsem vyzvedla svůj vůz s vyměněným olejem i čepy a jela na obří nákup.

Večer jsem se zavřela do pracovny, kde jsem se pak soustředila na nový článek do magazínu pro ženy. Pro dokonalé ženy, pomyslela jsem si ironicky. Nenapadalo mě však žádné vhodné téma. Vztekla jsem počítač zase zavřela a šla

se věnovat užitečnějším věcem, například jsem do všech místností umístila několik pastí i s návnadou. Pro klid duše jsem také zkontrolovala veškerá okna a dveře navíc zajistila petlicí. Byla jsem pevně rozhodnutá. Dnes mě žádné kroky nesmí vyděsit! A taky že nevyděsily.

Usnula jsem hlubokým spánkem se sluchátky mp3 přehrávače v uších dřív, než bych čekala.

Digitální budík vyváděl dobrých pět minut, než jsem procitla. Vůbec se mi nechtělo z postele a počasí venku tomu nepříspělo. Obloha zakrytá závojem mraků se netvářila příliš vlídně a rtuť teploměru ukazovala necelých čtrnáct stupňů. Brrr, oklepala jsem se, pak jsem ztuhla v půli pohybu.

V koupelně se svítilo. Připadala jsem si jako cvok. Copak tohle je normální? V noci jsem žádné zvuky neslyšela. Nevím, jestli za to můžu poděkovat hudbě, jež mi zněla do uší, nebo únavě, která mě zmohla, případně obojímu.

Naskýtala se také třetí možnost: nic jsem nemohla slyšet, neboť jsem hlodavce řádně vyděsila už předtím a nastražila na ně pasti.

Jak by se ale mohlo samo od sebe rozsvítit v koupelně? Potkan přece neumí lézt kolmo po zdi. V opačném případě zase není dostatečně velký, aby dosáhl metr nad zem. Možná, že jenom nějak problikla elektřina, napadla mě další potenciální možnost, k níž jsem se nakonec přikláněla nejvíce. Kdoví, zda v noci neřádila bouře.

Rozhodla jsem se do koupelny nakouknout a zhasnout. Čím víc jsem se přibližovala, tím jsem šla pomaleji. Nedokázala jsem si vysvětlit svou nejistotu a narůstající nervozitu. Copak už mi totálně hrabe?

Zastavila jsem se. Zdálo se mi, že v koupelně někdo je. Viděla jsem tmavou siluetu postavy zrcadlící se na světělých dlaždicích.

Sevřelo se mi hrdlo a tepová frekvence se blížila infarktové.

„Kdo... Kdo je tam?“ vysoukala jsem ze sebe a odolávala silné touze utéct daleko odsud a už se nikdy nevracet. Soudě podle proporcí siluety se muselo jednat o muže.

Nedostalo se mi žádné odezvy.

„Je tam někdo!?“ zvýšila jsem hlas a snažila se potlačit nepřijemné chvění v něm. Ozvalo se zašustění. Měla jsem dost. Byla jsem vyděšená k smrti. Varovný hlas v hlavě mi radil, abych vzala nohy na ramena, já se však nedokázala pohnout. Stála jsem ve strnulé pozici a hlasitý tlukot vlastního srdce mi rval ušní bubínky.

Nevím, na jak dlouho jsem takhle znehybněla, pravděpodobně na řádnou chvíli. Trvalo to, než jsem se sebrala a odvážíla se do *prázdné* koupelny.

Stín na dlaždice vrhala moje osuška pověšená na druhém věšáku. Z tohoto úhlu už vůbec nepůsobila jako mužská postava. Dokonce ani pak z chodby, když jsem se podívala ze stejné pozice jako předtím.

Ta moje bujná představitost mě jednou zabije. Určitě umřu na infarkt, až sama sebe vyděším k smrti.

Opláchla jsem si obličej, nanasla lehkou vrstvu mejkapu, jemně se nalíčila a zhasla světlo.

Nasnídat jsem se už nestihla. Musela jsem do práce. Jediné štěstí, že jsem měla auto zaparkované na příjezdové cestě. Pořádně jsem zamkla a několikrát jsem se o tom ujistila. Ačkoliv jsem si do vesničky Lenencast přijela léčit pocuchané nervy, asi tu o ně přijdu úplně.

Do Medline, kde sídlila redakce časopisu *Dokonalá žena*, jsem to měla pouhých sedm kilometrů. Na parkovišti jsem se pozdravila se Sue, mou šéfovou.

Mike i Bethany už seděli v kanceláři, zabráni do družného rozhovoru. Amber, má poslední kolegyně, dorazila

až po mně a ihned mě začala zpovídat. „Jak se ti líbí v Lenencastu?“

Na otázku podobného typu jsem nebyla připravená, ač bych měla. „Zatím se nenaskytlo moc příležitostí to zjistit,“ odpověděla jsem diplomaticky.

„Mike povídal, že už jsi nastěhovaná,“ vložila se do hovoru Bethany.

„Ano, už kompletně,“ souhlasila jsem.

„A co dům? Jak se ti tam líbí?“

„Je moc pěkný. Sice nic moderního, ale zase působí dobově a má své kouzlo. Navíc blízko města. Myslím, že jsem si za ty peníze nemohla vybrat líp. V ostatních nabídkách chtěli minimálně dvakrát tolik.“

„Počkej, chceš snad říct, že bydlíš v tom velkém panském sídle hned na kraji?“ vyhrkla Amber a tváře jí přitom hořely. Nechápala jsem, proč se tak divila, když už jsem to přece dřív zmiňovala.

„Přesně v něm,“ potvrdila jsem.

„Tam přece...,“ nedopověděla. Bethany jí něco signalizovala očima.

„Co tam?“ zeptala jsem se v neblahé předtuše.

„Ale nic. Chtěla jsem jen říct, že o tom místě kolují divné zvěsti.“

„Jaké zvěsti?“ propíchlá jsem kolegyně očima a po zádech mi přetáply stovky mrazivých nožiček. Už to slovo *zvěsti* na mě nedělalo dobrý dojem. Co když to všechno nebyla má fantazie, ale skutečnost?!

Obě svorně mlčely. „Tak řekne mi konečně někdo pravdu?“ rozčilila jsem se.

Amber povzdýchla. „Nikdo tam nechce bydlet. Všichni odtamtud utíkají už po pár dnech. To místo má v sobě ukrytou negativní energii.“

„A dál?“

Všichni tři se po sobě navzájem podívali, něco tu nehrálo. Neřekli mi vše.

Mike, který si všiml mého rozrušení, přistoupil až ke mně, aby mě mohl obejmout kolem ramen. „Becky, přece bys nevěřila babským povídačkám o zlých démonech. Ten dům toho hodně pamatuje, vystřídalo se v něm několik generací, muselo se to na něm přece nějak podepsat, nemyslíš?“

Souhlasně jsem přikývla. Mike tedy na bubáky také nevěří, příjemné zjištění.

„Jednoduše se zamykej, a kdyby něco, jsem na telefonu.“

Jeho slova měla hřejivý účinek. Hned jsem se cítila lépe, i když jsem si nedokázala představit samu sebe, jak mu ve dvě ráno volám a říkám, že mi právě někdo prošel za dveřmi.

Uvítací článek, kterým jsem se čtenářkám Dokonalé ženy představila, jsem měla za sebou. Teď šlo o to vymyslet, jak pokračovat dál, zaujmout a nenudit.

Má mysl ale byla jako vykradená. Bez nápadu. Otevřela jsem e-mail a odpovídala na zvědavé otázky čtenářek. S touto aktivitou jsem si vystačila po většinu pracovní doby. Dotazů ve schránce se kupilo požehnaně.

Pokud jsem se ale v nové práci chtěla udržet, věděla jsem, že musím vymyslet zajímavé téma, přijít s něčím novým, a to mě stresovalo.

Po příjezdu domů mě uklidnilo, že dveře byly zamčené a vše na svém místě. Pro jistotu jsem prohlédla všechny místnosti, abych se ukonejšila, že jsem v domě skutečně sama.

Zastavila jsem se v knihovně, která mě nepřestávala fascinovat. Dýchaly z ní příběhy staré století. Z jedné z mnoha polic jsem vytáhla knihu v honosně zdobených

deskách psanou v latině. Listovala jsem zažloutlými stránkami a kochala se písmem po grafické stránce dotaženým k dokonalosti.

Vylezla jsem po žebříku, abych dohlédla na hřbety knih ve vyšších policích. Z chodby se ozvalo lupnutí doprovázené vysokým vykviknutím, pak následovalo ticho. Slavila jsem první úlovek a s odporem jsem jej s nasazenou gumovou rukavicí vyhodila do popelnice.

Zašla jsem do pracovny, kde jsem si vytiskla svůj vstupní článek o mé maličkosti. Četla jsem jej stále dokola, potřebovala jsem se chytit něčeho, co jsem stále nemohla najít.

Zmohla mě únava. Dala jsem si krátkou sprchu a ulehla do postele. Sluchátka mi zaručovala jistotu nerušeného spánku.

Stála jsem uprostřed chodby plné obrazů s hořící svíčkou v ruce a připadala jsem si strašně nepatrná oproti všem těm důstojným portrétům na stěnách. Nedokázala jsem přesně určit, do jaké doby nebo alespoň do kterého století spadají, tipovala jsem devatenácté či dvacáté.

Byly tak dokonalé a zvláštní. Něco z nich vyzařovalo. Tajemství, příslib minulosti a...

Otočila jsem se kolem dokola, zapálená svíce mi matně osvětlovala okolí, vrhala žlutý svit na zeď. Pohlédla jsem do rohu na zašedlý flek. Něco tu nesedělo. Jeden obraz, ten úplně nejvíc napravo, nejbliže dveřím, chyběl. Možná vůbec neexistoval, možná se ztratil, možná rozbil, možná jej někdo odnesl. Rozhodilo mě to.

Uslyšela jsem za sebou cvaknout kliku, stála jsem bez hnutí. Pomalé kroky se ke mně blížily. Nastavovala jsem

svému protivníkovi záda, srdce mi prudce naráželo do žeber, až to bolelo...

Procitla jsem. Ne samovolně. Hodiny ukazovaly něco po šesté a budík spokojeně drnčel. Musela jsem vstát, i když bych raději ještě lenošila. Protáhla jsem se v posteli jako kočka a vydala ze sebe zvuk podobný zívnutí.

Dveře od mého pokoje byly pootevřené, ač jsem je každý večer pečlivě zavírala. Protřela jsem si oči, abych se ujistila, že mě nešálí zrak. Nešálil.

Jak by se samy od sebe mohly otevřít, mi nešlo na mysl. Ledaže bych je špatně dovřela. Věděla jsem, že existovala i jiná možná vysvětlení, kterým jsem za žádnou cenu nechtěla věřit.

Vstala jsem a v bavlněné noční košili zamířila do kuchyně. Pracovna mě přivítala do široka rozevřená a po vytištěném článku nikde ani stopy.

Začala se mě zmocňovat panika. Někdo tu byl... Ale kdo a jak se sem dostal? Možná tu stále ještě je!? Kde se ale schovává? Stovky otázek se vyplavovaly v mé mysli a já nedokázala odpovědět na jednu jedinou.

V práci jsem si sestavila podrobný seznam nejasností, kterým jsem nerozuměla, od tajemných kroků, zazděných dveří, mužského stínu v koupelně až po ztracený papír s mým článkem.

Tuhle záhadu musím rozlousknout. Nejsem přeci žádné ořezávátko. Dřív jsem se věnovala naplno seriózní žurnalistice, často vyjížděla do terénu a různými postupy zjišťovala podklady, které jsem pak aplikovala ve svých člancích.

Z druhé strany listu jsem si napsala taktiku, kterou budu postupovat.

V rámci pracovní doby jsem zašla do knihovny, kde jsem si vypůjčila knihu, jejíž název odporoval velikosti.

Architektonika v kostce představovala bichli o počtu tisíc stran a vážila dobrých pět kilo. Pak jsem se vrátila na sídlo.

Jako druhou věc v pořadí jsem naplánovala návštěvu u sousedů. Ti by určitě něco mohli vědět o předchozích nájemnících. Štěstí mi ovšem nepřálo. Cindy a Carl se doma nenacházeli.

Připravila jsem si svačinu a dala se do studia architektury. Celé to spočívalo v bedlivém prohlížení názorných obrázků s typickými prvky pro daný sloh a vylučovací metodou jsem se dostala až k secesi. Chtělo by to odborníka, jenže... Znechuceně jsem knihu zaklapla.

Přemýšlela jsem, ale jak se u mě v poslední době stávalo zvykem, opět bez výsledku. Skrz kuchyňské okno jsem zaznamenala příjíždějící vozidlo. Cindy a Carl se právě vrátili.

Dala jsem jim ještě dvacet minut času, než jsem zcela neočekávaně zazvonila u jejich dveří.

Z útrob rodinného domku se ozvalo mohutné zaštekání doprovázené voláním: „Barte, ticho!“

Bart byl pořádné psisko velikosti menšího telete s dlouhou, tmavě zlatou srstí, celkově na mě však působil dobrácky. Vlídny výraz v jeho očích mě uváděl v úžas.

Otevřel mi Carl.

„Dobrý den, Rebecco, s čím vám můžeme pomoci?“

„Já totiž... přišla jsem se vás...“

„Carle, přece nenecháš stát návštěvu ve dveřích, to se nesluší,“ spustila paní Henlyová vyčítavě na manžela.

„Pojďte dál, Rebecco.“

Přijala jsem pozvání a posadila se v nevelkém obýváku. Nevěděla jsem, kde začít. „Něco bych potřebovala,“ přiznala jsem a hledala správná slova.

„Povídejte,“ pobídlí mě shodně.

„Chtěla bych znát pravdu o domu, ve kterém bydlím. Co víte o jeho majitelích a předchozích nájemnících?“ položila jsem stěžejní dvě otázky. Rozhostilo se ticho.

Pan a paní Henlyovi se po sobě mlčky podívali.

„Nedáte si kávu?“ zeptala se Cindy.

„Ne, děkuji. Já... nezdržím se dlouho.“

„Víte, Becky, od nás se moc nedozvíte. Předchozí nájemníky jsme moc neznali. Povětšinou tu nepobyli dlouho. Poslední, koho pamatujeme, byla žena, ale to už jsou dva roky. Před ní jich tu bydlelo dost, ale po ní už jen vy.“

„Proč ten zvrát?“ nechápala jsem.

Manželé Henlyovi si vyměnili další ze série těžko čitelných pohledů. Viditelně zaváhali.

„V tom domě se dějí zvláštní věci a já chci zjistit proč. Potřebuji vědět všechno, každou maličkost. Proč jste mi minule říkal, ať nevěřím pověrám?“ stočila jsem svou pozornost na Carla.

Ten vstal, odešel ke skřínce, na níž stál televizor, otevřel ji a vytáhl štos novin. Chvilku se jimi přehraboval, pak vybral ty správné a podal mi je.

„Strana tři, čtete,“ pobídl mě.

Žena posedlá démonem, sjela jsem pohledem titulek. Pětatřicetiletá Samantha Meckyová pravděpodobně zešílela po pronajmutí rodinného sídla Catchevich v malebné vesničce Lenencast. Tato žena vypověděla, že ve zdech tamějšího panství potkávala černého démona, který se zjevoval pravidelně po půlnoci. Podobné svědectví podali i předchozí nájemníci Michel a Tim. Současného dědice panství se nám zatím nepodařilo kontaktovat. Získali jsme však vyjádření od místních obyvatel, kteří tvrdí, že negativní působení domu pramení z dávné tragédie, kdy měl

v těchto prostorách nešťastně zahynout nejmladší ze synů rodu Catchevichů.

Samantha, matka tří dětí, byla hospitalizovaná na psychiatrické klinice v Luice, kde je nyní v péči specialistů. Otázkou zůstává původní příčina stavu, do kterého se tato mladá žena dostala. Byla to jen pouhá shoda okolností, nebo duch mladého šlechtice toužícího po zadostiučinění?

Dočetla jsem zprávu jedním dechem. Vyschlo mi přitom v krku, třásla jsem se a napila se ze skleničky vody, kterou přede mě Cindy postavila.

„O jaké tragédii to tam mluví?“

Shodně pokrčili rameny. „Existuje několik variant. Nikdo neví, která z nich je ta pravá. To, co se tehdy doopravdy odehrálo, by snad mohla znát Lisa Callingová.“

„Kdo je Lisa?“

„Hospodyně, která dříve pracovala pro pana Catcheviche.“

„A kde je teď?“

„Prý žije někde v domově důchodců.“

Ještě chvíli jsem zůstala, poděkovala za informace, rozloučila se s Henlyovými a odcházela. Do pronajatého domu se mi nevracelo lehce, a bylo to o to horší, že se blížil večer a s ním rostl můj strach, starosti a úzkost.

Zastavil se za mnou. Jeho dech na mé nahé šíji mi naháněl husí kůži. Byl tak blízko, že jsem vnímala tlukot jeho srdce a vůni vlasů. Téměř se mě dotýkal. Byla jsem rozechvělá a jediné, na co jsem se soustředila, bylo, abych zůstala stát dál nehybná a odolala vzrušujícímu pokušení pohlédnout mu do tváře.